

HOOFDSTUK 1

Maart 1812, in de koets tussen Vaals en Essen

Carl Von Clermont junior bestudeerde zijn nichtje Frederika Kopstadt die tegenover hem in de koets zat.

Roodblond haar dat zorgvuldig was opgestoken, lichtgrijze ogen met lange donkerblonde wimpers onder fijn gevormde wenkbrauwen. Een wipneusje boven een mond om te zoenen en een eigenwijze kin om plagend beet te pakken. Ze zag er verveeld uit, maar dat zag ze bijna altijd. Het was een verwend poppetje, dacht hij, dat iedereen – en vooral mannen – naar haar hand wilde zetten. Ze maakte naar zijn mening haast meedogenloos gebruik van haar schoonheid en haar mooie figuur. Een figuur dat zijn broer iets te beeldend omschreef als “sierlijk, maar niet zonder vullingen”. Carl glimlachte. Toegegeven, hij vond haar ook fascinerend, maar niet alleen door haar uiterlijk. Haar getroebleerde blik en haar verborgen pijn – die ze zelden en dan nog onbewust toonde – raakten hem meer. Hij voelde dat ze iemand nodig had die haar leiding en bescherming kon bieden. En in zijn eigen ogen was hij zo iemand. De oudste zoon; intelligent, vermogend en zelfbewust. Hij ging even verzitten en onderdrukte een zucht. De familie verwachtte ook dat het tot een huwelijk tussen haar en de Von Clermonts zou komen. Of hij dat was of zijn broer, lag niet vast. Maar zijn broer was een flierefluter, die bevestigde Frede juist in haar oppervlakkige gedrag en

Carl gunde haar een ander leven. Misschien was dit nichtje hem wel zo dierbaar omdat ze zowel via vader als moeder aan elkaar verwant waren. Hij keek weer naar het voorbijglijdende Rijnlandse landschap. Het zou lang niet het eerste huwelijk tussen de Von Clermonts en de familie Kopstadt worden. Zijn ouders hadden zo'n verbintenis en ook een aantal ooms en tantes had een Von Clermont-Kopstadt huwelijk. De lijn werd al in zijn eigen generatie voortgezet, want zijn enige zusje had zich pas nog verloofd met Arnold Kopstadt junior, de oudere broer van Frederika. Ja, hij en Frederika waren werkelijk aan alle kanten met elkaar verbonden. Maar of ze een geschikte vrouw voor hem zou worden, daar was hij nog niet van overtuigd. Haar egocentrisme was soms op het beledigende af. Hoe zou ze zich opstellen tegenover gasten en op officiële gelegenheden? Op dit moment waren ze op weg naar de jaarlijkse Kopstadt neven- en nichtenreünie. Iedere neef of nicht die een Kopstadt tot vader of moeder had, hoorde daarbij. Misschien zou dat samenzijn meer duidelijk maken. 'Ik hoop, Frede, dat we elkaar tijdens deze logeerpartij wat beter zullen leren kennen dan bij ons of bij ooms en tantes thuis,' zei hij ineens. 'Toen je in Vaals verbleef, lag dat wat moeilijker omdat de oudere generatie er altijd bij was.'

'Leren kennen? We kennen elkaar toch al ons hele leven?' Ze trok haar mooie wenkbrauwen naar hem op.

Hij glimlachte terug. 'Ja, *Liebchen*, maar je bent onlangs wat meer volwassen geworden en nu wil ik je

opnieuw leren kennen.’

‘Hoe bedoel je “meer volwassen”?’ stoof ze op. ‘Ik ben al jaren volwassen. Ik ben vijftientig, voor het geval je het vergeten bent.’

‘Verre van,’ antwoordde hij een beetje plagend. ‘Het is de leeftijd waarop een ongehuwde jongedame een oude vrijster wordt.’

‘Pff, dat geloof je toch zelf niet.’

‘Je zult het merken aan de trouwlustige heren om je heen. Ze hebben liever een vrouw met een persoonlijkheid die ze nog kunnen modelleren en die heb jij niet meer. Nooit gehad, waarschijnlijk,’ eindigde hij grinnikend.

Ze wierp hem opnieuw een boze blik toe en glimlachte daarna aanminnig tegen zijn ...